

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 25. Aprilis. De S. Marco Evangelista. Qui similis factus est Leoni in
operibus suis. Fortioris est animi no[n] vinci à bonis bla[n]dientibus,
qua[m] ipsa vincere mala terrentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

nisi charitatē demissam, sicut charitas est ipsa humilitas exaltata. Sicque in sancto Francisco de Paula rectē utramque virtutem sic ad unam reduxeris, si dicas humilitatem ejus nihil nisi charitatem nihil nisi ipsam humilitatem impletam & ascendentem. *Vade & pe-te tibi vasa vacua non pauca*, qua sacra replentur oleo. *Spiritus vobis & vitam reddet sicut nunc vosmetipsos despiciitis. SVSCIPIAT de pulvere egenum & de stercore erigit pauperem, ut sedeat cum principibus. QVIA hac dicit excelsus & sublimis habitans aternitatem & sanctum*

nomen eius in excelsis & in sancto habitans & cum contrito & humili spiritu: ut vivificet spiritum humilium, & vivificet cor contritorum. divina planē verba.

Vide plura passim de humilitate, ac præserim in hac 2. parte, hebdomada 4. Quadragesimæ, Ubi hæc inter alias sat conformis jam expositæ veritati veritas demonstratur:

Quò quis inferior est in ordine hominum, eò superior est in Christi ordine.

Die 25.
Aprilis.

DE SANCTO MARCO EVANGELISTA.

Similis factus est Leoni in operibus suis. 1. Macch. 3.

VERITAS PRACTICA.

Fortioris est animi, non vinci à bonis blandientibus, quam ipsa vincere mala terrentia.

RATIO EST, quia ubi reperitur major conflictus & difficultas, tum fortioris opus est animi. Sed major est conflictus & difficultas cum bonis blandientibus quam cum malis terrentibus. Ergo fortioris est animi, non ab illis vinci quam ista vincere. Quod tamen pauci putant.

I. PUNCTUM.

L. 1. contra Iovinianum.

NON frustra sanctus Marcus comparatur Leoni, neq̄ propter eam tantum causam quam refert sanctus Hieronymus, quia suum Evangelium inchoat à voce Clamantis in deserto, parate viam Domini rectas facite semitas eius; sed quia, ut dicitur de Iuda Machabæo, *Similis factus est Leoni in operibus suis*. Fuit enim excelsus & generoso animo in superandis quibusvis difficultatibus: quod vel maximè patuit in ea vitæ forma quam Alexandria instituit & omnibus Christianis servandam persuasit, ut refert idem sanctus Hieronymus. *Assumpto*, inquit, *Evangelio, quod ipso consecerat, porrexit in Egyptum & primus Alexandria Christum annuntians, constituit Ecclesiam tanta doctrina & vita continentia, ut omnes Sectatores Christi ad exemplum*

L. de script. Eccles.

sui cogeret. Denique Philo disertissimus Iudaorum videns Alexandria primam Ecclesiam adhuc Iudaizantem, quasi in laudem gentis sua librum super eorum conversatione scripsit. Et quomodo Lucas narrat Ierosolyma credentes habuisse omnia communia, sic & ille quod Alexandria sub Marco fidei Doctore cernebat, memoria tradidit.

Hoc ipsum Cassianus Collator sic religiosè commemorat. *Qui à beata memorie Evangelista, qui primus Alexandrina urbi pontifex præfuit, normam suscipere vivendi, non solum illa magnifica retinebant, qua primitus Ecclesiam, vel credentium turbas in Actibus Apostolorum legimus celebrasse, multitudinis scilicet credentium erat cor unum, &c. verum etiam his multò sublimiora cumularant; etenim secedentes in secretiora suburbiorum loca, agebant vitam tantò abstinentiæ rigore distractam, ut etiam his, qui erant religionis externa, stupori esset tam ardua conversationis eorum professio.*

Hoc igitur tam arduum vitæ institutum ut agrederetur sanctus Evangelista, ut proponeret, ut persuaderet suis, & ad scèlicem tandem exitum perduceret, nonne oportuit eum generosam Leonis indolem esse imitatum. *Qui, ut ait Sapiens, ad nullius parvit occursum? Quot enim difficultates, quot pericula, quot obices nō occurrerunt contra tale propositum: quæ omnia in victus Marci animus superavit: Ipsa certè vivendi ratio, cujus erat Author aut certè promotor & exemplar, cum tota fuerit in conti-*

2. In sit. c. 5.

Prov. 30.

continentia & iis humanæ vitæ bonis abdicandis, quibus carere difficillimum est, non aliter transigi potuit, quam per continuatos fortitudinis actus, qui longè insigniores sunt omnibus aliis qui ex hac virtute procedunt.

Hinc nata veritas valde expendenda, *Quod fortioris est animi non vinci à bonis blandientibus, quam ipsa vincere mala terrentia.* Et quidem ratio facilis quoad illam primam partem, qua dicitur quando conflictus & difficultas est majorum majoris & fortioris esse argumentum animi, si non vincatis, quam si minor esset difficultas. Sic enim vel ad acueendam fortitudinem ante certamen excitamur, propositis hostium viribus, quemadmodum his nos urget Apostolus. *Non est nobis colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed adversus principes & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitia in coelestibus;* Unde inferit, propterea accipite armaturam Dei, ut possitis resistere in die malo. Vel quando pugna peracta est, sic victorum virtus illustrius commendatur, quod plures & robustiores dejecerint: Quod trecenti milites Gedeonis, multa hostium fregerint millia: quod unus Samson in maxilla asini, in mandibula pulli asinarum, ut ipse aiebat, deleverit & percussit mille viros in se irruentes: quod puellus David prævaluerit adversus Philistæum illum Gygantem in funda & lapide: quod nos denique potestates omnes & spirituales nequitias, si volumus, pervincamus. O quanta fortitudo sic posse, o quanta ignavia sic nolle vincere!

II. PUNCTUM.

SED major est conflictus & difficultas ne vincaris à bono sensibili & blandienti, quam ut vincas mala terrentia.

Bona illa sensibilia sunt, pecunia, possessiones, delectationes, honores, dignitates & quæcunque appetitum concupiscibilem movent; quæ quia movent illum vehementissimè, tantus est in his motibus reprimendis labor, ut paucissimos reperias qui libidinè verè reprimant, unumque illud allegant, quod sit difficultius. Hæc nempe est arcta via quam pauci tenent; contra verò spatiosa & lata via quam cæteri omnes percussunt. *Beatus dives, inquit Sapiens, qui inventus est sine macula, & qui post mortem non abiit, nec speravit in pecunia & the-*

sauris: quis est hic & laudabimus eum? Quasi dicat rarissimus est, sicut & qui non sectetur honores & quas potest vitæ delicias. *Omnes enim, ut ait Propheta, conversi sunt ad cursum suum: quasi equus impetu vadens ad prælium.* Hæc est caro quæ concupiscit adversus spiritum. Hæc sunt carnalia desideria quæ militant adversus animam. Hæc est denique militia & tentatio vitæ hominis super terrâ. *Inter omnia certamina Christianorum, inquit S. Augustinus, sola sunt ista prælia castitatis, ubi quotidiana est pugna, & rara victoria. Gravem namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur & semper timetur.*

In sustinendis & vincendis quidem malis ut est morbus, paupertas, frigus, fames & similia, non desunt ceterè difficultates, sed rariores sunt casus, & hi sunt ita necessarii quando occurrunt, ut vix aliter possint expugnari quam sustinendo; sicque necessitas facile in virtutem commutatur, & eò etiam facilius quo manifestè patet hanc esse Dei voluntatè ut sustineamus; quandoquidem nullum est aliud mali remedium. *Sustine sustentationes Dei, coniungere Deo & sustine, ait Sapiens.*

At verò in continendis bonis sensibilibus, non ita rari sunt casus, neque rari conflictus sed quotidiani & ordinati, ut qui carni adhæreant nec à nobis disjungantur; nò est etiã illa physica & naturalis necessitas iis continendi, quæ est sustinendi mala; nam quisque pro arbitrio, licet malè agat, liberè tamen potest vel cogitare vel concupiscere vel quovis modo suis indulgere cupiditatibus; unde à Sapiente queritur, *qui potuit transgredi & non est transgressus, facere mala & non fecit, quia scilicet tam tarus est, ut vix unus aut alter inter sæculares reperiat. Est ergo conflictus & difficultas longè major ne vincaris ab his bonis quæ ita demulcent & alliciunt, ut tantum absit quod expugnentur, quin potius exquiruntur, & nitro se abjiciunt & se provocant homines ad ea consecranda, tanquam ad unum suæ vitæ bonum: Venite, fruamur bonis quæ sunt, & utamur creatura tanquam in juventute celeriter. Vide quæ sequuntur & ingemisce, vel quod ex illis sis, vel quod, ut ait Apostolus, in quibus & nos omnes aliquando conversati sumus, in desideriis carnis nostræ, facientes voluntatem carnis & cogitationem.*

III. PUN

Ephes. 6.

Jud. 15.

1. Reg. 15.

Matth. 7.

Eccles. 31.

Ier. 8.

Iob. 7.

L. de Hon. mul. c. 2.

Eccles. 2.

Eccles. 31.

Sap. 2.

Ephes. 2.

III. PUNCTUM.

Fortior est igitur animi non vinci à bonis blandimentibus quam ipsa vincere mala terrentia. Hoc est enim seipsum vincere, quod est certamen difficillimum, hoc est certamen forte, quod Deus permittit sanctis, ut vincant & triumphent. Hinc est illa virtus qua in perpetuum coronata triumphat, incoquinatorum certaminum primum vincens. Hoc fusc & differtè sancti Patres, quorum gravissimis verbis non modò intellectus ad veritatis cognitionem instrui poterit, sed & affectus ad eiusdem praxim & quotidianam exercitationem cum Dei gratia concitari. *Grandis virtus est, inquit sancti Hieronymus, & sollicita diligentia, superare quod natus sis; in carne non carnaliter vivere, tecum pugnare quotidie, & includi hostem, Argi, ut fabula ferunt, centum oculis observare.* Tum idem alibi de seipso: *O quoties ego ipse in eremo constitutus, & in illa vasta solitudine, qua exusta solis ardoribus horridum monachis prestat habitaculum, putabam me romanis interesse deliciis! Et quæ plura prosequitur.*

Sic sanctus Ambrosius? Revera, inquit, iure ea fortitudo vocatur, quando unusquisque seip-

Sap. 10.
Ibid. 4.
Ep. 30.
Ep. 22.
L. 1. Offic. c. 36.

sum vincit, iram continet, nullis illecebris emollitur atque inflectitur. Quid autem excelsius & magnificentius quam exercere mentem, assicere carnem & in servitutem redigere, ut obedias imperio, consiliis obtemperes? Sanctus quoque Gregorius, quid fortius, inquit, quam omnes animi sui motus rationi subigere, omnia carnis desideria spiritus virtute frangere, proprias voluntates abjicere, contemptis visibilibus, ea qua non videntur amare? Lactantius etiam egregie postquàm illud ex Oratore retulit, nulla est tanta vis qua non ferro ac viribus debilitari frangique possit. At animum vincere, iracundiam cohibere, fortissimi est qua ille nec fecit unquam nec potuit. Hæc qui faciat non modò eum cum summis viris comparo, sed simillimū Deo iustico. Velle, inquit, adiectisset de libidine, luxuria, cupiditate, insolentia, ut virtutem eius impletet quem similem Deo iudicabat. Tum de singulis pergens dicere, ostendit fortitudinis gloriam in hoc præcipue sita esse, ne ab illis vincaris. Et certe si turpe est à quoquam vinci, quantò magis ab ipsa turpitudine! Quantum glorificavit se & in deliciis suis, tantum dante illi tormentum & luctum.

Plures ex singulis partibus huc facile possunt referri veritates, de quibus vide in indice, Verbo Fortitudo, Virtus.

In Pl. 2. pœnit.

Lib. 1. In-
stit. c. 9.

Apoc. 18.

DE SANCTIS PHILIPPO ET IACOBO APOSTOLIS.

Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me: Philippe qui videt me, videt & Patrem.
Ioan. 14.

VERITAS PRACTICA.

Si tempus respicis comparandæ tibi virtutis: vix ullam tibi comparatam respicies.

RATIO est, quia vix ulla est virtus, si non respondet tempori aut gratis datis.

Sed si tempus respicis comparanda tibi virtutis, vix ullam respicies tempori aut gratis datis respondentem.

Ergo & vix ullam tibi comparatam respicies; quod certe est parvendum.

I. PUNCTUM.

CUM in illo postremo sermone, quem Christus Dominus post Cœnam ha-

buit cum Apostolis, multa de Patre suo differeret, dicit ei Philippus, *Domine ostende nobis patrem, & sufficit nobis;* tum Dominus Iesus, *Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me! Philippe qui videt me, videt & patrem! Quomodo tu dicis, ostende nobis patrem? Non creditis quia ego in patre, & pater in me est!* Et quæ plura pergit Dominus, satis indicant ignorantiam Discipuli non vacasse culpa, in coque potissimum omnes redarguit, quod, cum tanto jam tempore cum illis fuisset, & tam multis sermonibus ac miraculis de Divinitate sua instruxisset, adhuc essent ita rudes & ignari, ut peterent videre Patrem, nec crederent eum esse in Filio, sicut Filius erat in Patre; quod etsi tolerari posset cum primum ad ipsum